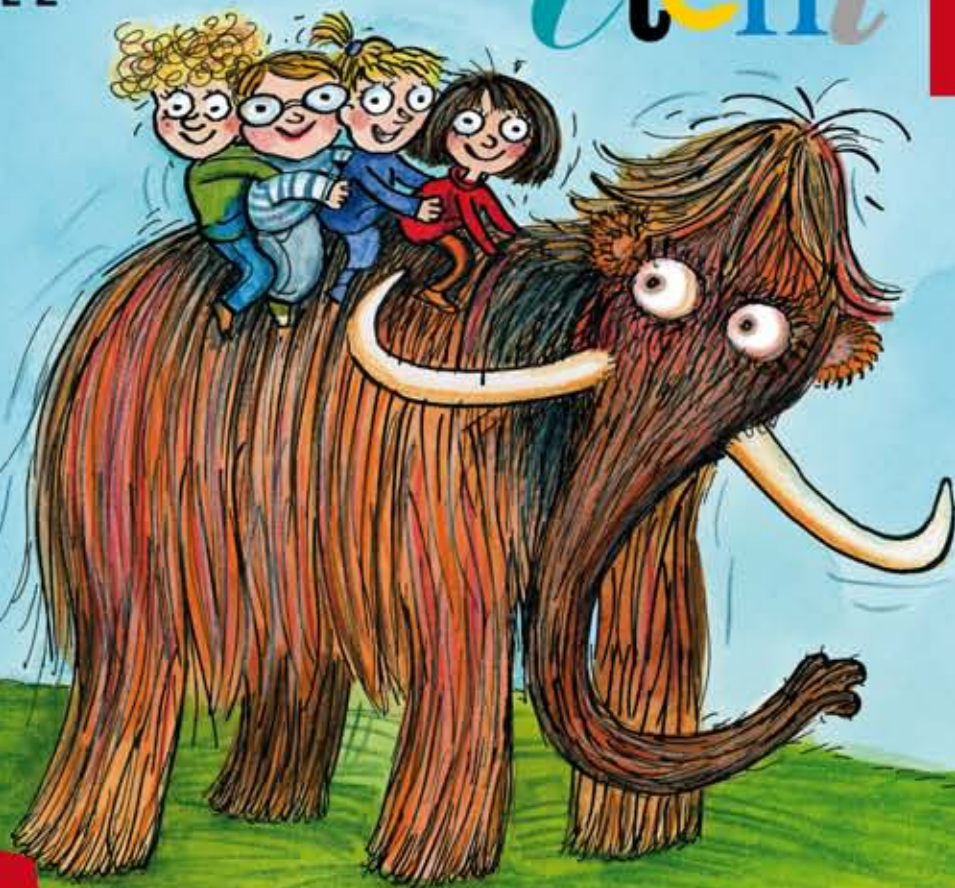

A L B A T R O S

IVONA
BŘEZINOVÁ

Ilustrovala
ALENA
SCHULZ

První
čtení

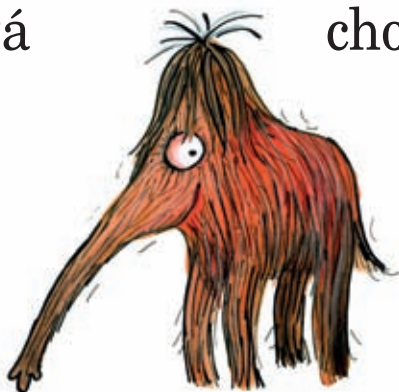
Chobotem sem,
chobotem tam

A L B A T R O S

Ivona
Březinová

Chobotem sem,
chobotem tam

Chobotem sem, chobotem tam

**I V O N A
B Ř E Z I N O V Á**

**Ilustrovala
A L E N A
S C H U L Z**

Albatros

© Ivona Březinová, 2015
Illustrations © Alena Schulz, 2015

www.brezinova.cz

ISBN 978-80-00-03972-5

Jméno po medvědovi

Ahoj, já jsem Míša. **Míša Suková**. Kdybych byla kluk, jmenovala bych se **Míša Suk**.
Jméno mám po mámině plyšovém medvědovi.
To je, co? On byl taky Míša. Měl hnědé tlapy

a žluté břicho. Uměl bručet. Brum! Brum! Když byla máma malá, měla ho moc ráda. Dneska neví, kam se poděl. Na půdě jsme ho nenašli. Ani ve sklepě nebyl. Dokonce ani na chatě u babičky. Ale hlavní prý je, že jsem se mámě neztratila já.

Škola

Do školy jsem se těšila. Chodím do první A. Mám kamarádku Ninu. Sedíme spolu v lavici. Za námi sedí Vládík a Teo. To jsou taky kamarádi. Řekla jsem jim o mámině ztraceném medvědovi.

„Není ten medvěd v **kabinetě** pana učitele Váchy?“ napadlo jednou Vládíka.

„Co by tam dělal?“ zaťukal si Teo na čelo.

„Možná tam jen tak sedí a kouká,“ přemýšlela Nina.

Musela jsem uznat, že na tom něco je. Vždyť maminka kdysi chodila do stejné školy jako já.

Pan učitel

Pan učitel Vácha už je **starý**. Prý je **starší** než naše škola. Ze všech učitelů je určitě **nejstarší**. V první třídě neučí.

Ale my ho známe. Když zrovna nevyučuje, chodí po chodbách a zalévá kytky. Krmí rybičky v akváriích. Na školní zahradě se stará o dvě ovce, kozu a oslíka. Prý proto, aby dnešní děti viděly,

jak tahle zvířata vypadají naživo. Já náhodou vím i to, jak vypadá živá kráva. U babičky se krávy pasou na louce. Tam jich je!

Bojová porada

O velké přestávce jsme měli poradu. Já, Nina a kluci.

„Kdy se půjdeme podívat do kabinetu?“ zeptal se Teo. „Páťáci říkali, že tam jsou různá vycpaná zvířata.“

„I vycpaný medvěd?“ vyjekla jsem. „A má hnědé tlapy a žluté břicho?“

„Nevím. To musíme právě zjistit,“ zatvářil se Teo tajemně.

„V **muzeu** mají dokonce žirafu. Já ji viděl,“ pochlubil se Vládík.

„Žirafu? A živou?“ divila se Nina.

„Živou ne. Živé žirafy jsou přece v **zoo**. V muzeu mají vycpanou. Ale vypadá jako živá.“
„Tak dobře,“ kývla jsem. „Po obědě se sejdem u nástěnky před kabinetem. Chovejte se nenápadně!“

Zavřené dveře

Sešli jsme se všichni čtyři. Teo měl ještě pusku od rajske omáčky. Asi jak pospíchal. Těšili jsme se, co v kabinetě objevíme. Já jsem byla hlavně zvědavá, jestli tam objevím mámina medvěda. Dveře byly zavřené. Vládík už se chystal vzít za kliku.

„Neměli bychom zaklepat?“ zarazila ho Nina.
„Tak klepej,“ vyzval ji Teo.
„Co byste rádi?“ vtom se nám ozvalo za zády.

Úplně jsme ztuhli.

„My... my se jdeme podívat na zvířata,“ vykoktala jsem popravdě.

Krmení

„Tak pojdte se mnou,“ usmál se na nás pan učitel Vácha. „Můžete mi pomoci krmit.“

„Krmít? Medvědy?“ polekala se Nina.

„Proč medvědy?“ zavrtěl udiveně hlavou pan učitel. „Medvědy na školní zahradě nemáme. Ale jsou tam jiná zvířata. Jdete?“

Radostně jsme přikývli a šli jsme ven za panem učitelem. Ovečky byly moc hodné. Já jsem krmila Oxanu a Nina Xenii. Kozu Jutu si vzal na starost Vládík. Zato osel Kašpík Tea vůbec neposlouchal. A přitom mu Teo nabízel tak krásnou **mrkev!**

Zapomenutý mobil

„Nechal jsem v kabinetě mobil,“ zabručel náhle pan učitel. „Ty, Mirko,“ ukázal na mě, „mohla bys mi pro něj skočit?“

„Ale já jsem Míša,“ namítla jsem. „Mirka je moje maminka.“

„No vidíš. Já jsem si říkal, že už jsem tě někdy

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.